

הַלְבוֹת קֶרֶבֶן פֶּסַח פֶּרֶק ג

א. הָאוֹמֵר לַעֲבֹדוֹ צֵא וּשְׁחַט עָלַי אֶת הַפֶּסַח אִף עַל פִּי שְׁדֵרְךָ רַבּוֹ לְשַׁחַט טָלָה בְּכָל שָׁנָה, וְהֵלֶךְ וּשְׁחַט עָלָיו גָּדִי, אוֹ שֶׁהָיָה דֶרֶכּוֹ לְשַׁחַט גָּדִי, וְהֵלֶךְ וּשְׁחַט עָלָיו טָלָה הָרִי זֶה יֹאכֵל מִמֶּנּוּ: שֶׁהָרִי לֹא פָרַשׁ וְאָמַר לוֹ, שְׁחַט לִי מִמִּין פְּלוֹנִי.

ב. הֵלֶךְ וּשְׁחַט גָּדִי וְטָלָה אֵינוֹ אוֹכֵל מִשְׁנִיָּהֶן, אֲלֹא יֵצְאוּ לְבֵית הַשְּׂרָפָה: לְפִי שְׁאִין נִמְנִין עַל שְׁנֵי פִּסְחִים. וְאִם הָיָה מֶלֶךְ אוֹ מַלְכָּה, וְאָמַר לַעֲבֹדוֹ לְשַׁחַט עָלָיו, וּשְׁחַט גָּדִי וְטָלָה יֹאכֵל מִן הָרֹאשׁוֹן, מִשּׁוּם שְׁלוֹם מַלְכוּת.

ג. הָאוֹמֵר לְשַׁלּוּחוֹ צֵא וּשְׁחַט עָלַי אֶת הַפֶּסַח, וְקָבַע לוֹ גָּדִי אוֹ טָלָה, וְשָׁכַח מָה אָמַר לוֹ הָרִי זֶה שׁוֹחֵט גָּדִי וְטָלָה וְאָמַר, אִם גָּדִי אָמַר לִי, גָּדִי שְׁלוֹ וְטָלָה שְׁלִי, וְאִם טָלָה אָמַר לִי, טָלָה שְׁלוֹ וְגָדִי שְׁלִי; שָׁכַח הַשּׁוֹלַח מָה אָמַר, שְׁנִיָּהֶן יֵצְאוּ לְבֵית הַשְּׂרָפָה. וְאִם שָׁכַח הַשּׁוֹלַח קֹדֶם שִׁזְזָק הַדָּם, חִיבִין לַעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנֵי; שָׁכַח אַחֵר שִׁזְזָק הַדָּם, פְּטוּרִין מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנֵי.

ד. וְכֵן הִדִּין בְּאוֹמֵר לַעֲבֹדוֹ צֵא וּשְׁחַט עָלַי, וְקָבַע לוֹ, וְשָׁכַח הָעֶבֶד מָה אָמַר לוֹ רַבּוֹ. וְהוּא, שִׁיתֵּן לוֹ רוּעָה שֶׁלְרַבּוֹ גָּדִי וְטָלָה, וַיֹּאמֶר לוֹ שְׁחַט שְׁנִיָּהֶן כְּדִי שֶׁתִּשְׁחַט כְּמָה שֶׁאָמַר לָךְ רַבֶּךָ, וְהָרִי אֶחָד מֵהֶן שְׁלָךְ עַל מִנֵּת שְׁלֹא יִהְיֶה לְרַבֶּךָ בּוֹ כְּלוּם: אִם עָשָׂה הָרוּעָה כֵּן, אַחֵר כֶּף יִהְיֶה אֲפָשָׁר לַעֲבֹד לְהַתְנוּת כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

ה. בְּנֵי חֲבוּרָה שֶׁאָמְרוּ לְאַחַד, לָךְ וּשְׁחַט עָלֵינוּ אֶת הַפֶּסַח, וְאָמַר הוּא לָהֶם וְאַתֶּם שְׁחָטוּ עָלַי, וּשְׁחַט הוּא וּשְׁחָטוּ הֵם אוֹכְלִים כָּלֶם מִזֶּה שֶׁנִּשְׁחַט רֹאשׁוֹן, וְהֶאֱחָרוֹן יֵצֵא לְבֵית הַשְּׂרָפָה.

ו. חֲבוּרָה שֶׁאָבַד פִּסְחָהּ, אָמְרוּ לְאַחַד צֵא וּבְקֵשׁ וּשְׁחַט עָלֵינוּ, וְהֵלֶךְ וּמָצָא פֶּסַח שֶׁאָבַד וּשְׁחָטוּ, וְהֵם לָקְחוּ פֶּסַח אַחֵר וּשְׁחָטוּהוּ אִם שְׁלוֹ נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן הוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ, וְהֵן אוֹכְלִין עִמּוֹ, וְהַשְּׁנֵי יִשְׂרָף; וְאִם שְׁלָהֶן נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן הֵן אוֹכְלִין מִשְׁלָהֶן, וְהוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ; אֵין יָדוּעַ אֵיזָה מֵהֶן נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן, אוֹ שֶׁשְׁחָטוּ שְׁנִיָּהֶן כְּאַחַת הוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ, וְהֵן אֵינָן אוֹכְלִין עִמּוֹ, וְשְׁלָהֶן יֵצֵא לְבֵית הַשְּׂרָפָה, וּפְטוּרִין מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנֵי.

ז. אָמַר לָהֶם זֶה שֶׁשְׁלָחוּהוּ לְבָקֵשׁ פֶּסַח שֶׁאָבַד וּלְשַׁחֲטוֹ, אִם אַחֲרָתִי שְׁחָטוּ עָלַי אַתֶּם, הֵלֶךְ וּמָצָא וּשְׁחַט, וְהֵם לָקְחוּ וּשְׁחָטוּ אִם שְׁלָהֶן נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן הֵם אוֹכְלִין מִשְׁלָהֶן, וְהוּא אוֹכֵל עִמָּהֶן, וְהַשְּׁנֵי יִשְׂרָף; וְאִם שְׁלוֹ נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן הוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ, וְהֵם אוֹכְלִין מִשְׁלָהֶן; אֵין יָדוּעַ אֵיזָה מֵהֶן נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן, אוֹ שֶׁשְׁחָטוּ שְׁנִיָּהֶן כְּאַחַת הֵן אוֹכְלִין מִשְׁלָהֶן, וְהוּא אֵינוֹ אוֹכֵל עִמָּהֶן, וְשְׁלוֹ יֵצֵא לְבֵית הַשְּׂרָפָה, וּפְטוּר מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנֵי.

ח. אָבַד לָהֶן פֶּסַח, וְאָבַד לוֹ פֶּסַח, וְאָמַר לָהֶן צֵאוּ וּבְקֵשׁוּ וּשְׁחָטוּ עָלַי, וְאָמְרוּ לוֹ צֵא וּבְקֵשׁ וּשְׁחַט עָלֵינוּ, וְהֵלֶךְ וּמָצָא וּשְׁחַט, וּמָצְאוּ הֵם וּשְׁחָטוּ אוֹכְלִין כָּלֶם מִן הָרֹאשׁוֹן, וְהַשְּׁנֵי יִשְׂרָף; וְאִם אֵין יָדוּעַ אֵיזָה נִשְׁחַט תַּחֲלָה, אוֹ שֶׁשְׁחָטוּ שְׁנִיָּהֶן כְּאַחַת שְׁנִיָּהֶן יִשְׂרָפוּ, וּפְטוּרִין מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנֵי.

ט. הֵלֶךְ הוּא לְבָקֵשׁ, וְהֵלְכוּ הֵם לְבָקֵשׁ, וְלֹא אָמְרוּ זֶה לְזֶה כְּלוּם אִף עַל פִּי שֶׁהָיָה בְּלִבָּם שִׁישְׁחַט כָּל אֶחָד מֵהֶן עַל חֲבֵרוֹ, אוֹ שֶׁהָיוּ שָׁם רְמִיזוֹת וּדְבָרִים שֶׁאֵמָדֵן הִדְעַת בָּהֶן שֶׁכָּל אֶחָד שִׁימָצָא

ישחט על חִבּוֹרוֹ הוֹאִיל וְלֹא פָּרְשׁוּ וְלֹא אָמְרוּ זֶה לָזֶה כָּלוּם, אֵינָן
אֲחֵרָאִין זֶה לָזֶה.

י. שְׁתֵּי חִבּוּרוֹת שֶׁנִּתְעַרְבוּ פִּסְחִיהֶן קִדֵּם שִׁישְׁחֻטוֹ חִבּוּרָה זֹו
לוֹקְחִין כָּבֶשׂ אֶחָד מִן הַתְּעַרְבֹת, וְהַשְּׁנִיָּה לוֹקְחִין הַשְּׁנִי, וְאֶחָד
מִבְּנֵי חִבּוּרָה זֹו בָּא אֶצֶל אֱלוֹ, וְאֶחָד מִבְּנֵי הַשְּׁנִיָּה בָּא אֶצֶל
הָרֹאשׁוֹנָה; וְכָל חִבּוּרָה מֵהֵן אוֹמֶרֶת לָזֶה הָאֲחֵר שְׂבָא אֶצְלָם, אִם
שָׁלְנוּ הוּא הַפֶּסַח הַזֶּה, יָדִיךְ מְשׁוּכּוֹת מִשְׁלָךְ וְנִמְנִיתָ עַל שְׁלָנוּ,
וְאִם שְׁלָךְ הוּא הַפֶּסַח הַזֶּה, יָדִינוּ מְשׁוּכּוֹת מִשְׁלָנוּ וְנִמְנִינוּ עַל
שְׁלָךְ.

יא. וְכֵן חֲמֵשׁ חִבּוּרוֹת שֶׁלַּחֲמֹשֶׁה חֲמֹשֶׁה בְּנֵי אָדָם, אוֹ עֶשֶׂר
חִבּוּרוֹת שֶׁלַּעֲשָׂרָה עֲשָׂרָה מוֹשְׁכִין לָהֶן אֶחָד מִכָּל חִבּוּרָה
לַחִבּוּרָה הָאֲחֵרָת, וְכֵן הֵם מִתְּנִין וְאוֹמְרִין; וְאַחֵר כֶּךָ שׁוֹחֲטִין.

יב. שְׁנַיִם שֶׁנִּתְעַרְבוּ פִּסְחִיהֶן זֶה לוֹקֵחַ פֶּסַח אֶחָד מִן הַתְּעַרְבֹת,
וְזֶה לוֹקֵחַ לוֹ אֶחָד, וְזֶה מִמֶּנָּה עֲמוֹ עַל פֶּסְחוֹ אֶחָד מִן הַשּׁוּק,
וְהָאֲחֵר מִמֶּנָּה עֲמוֹ אֶחָד מִן הַשּׁוּק, כִּדִּי שִׁיְהִיו שְׁתֵּי חִבּוּרוֹת;
וְאַחֵר כֶּךָ יָבוֹא אֶחָד מִשְׁנֵיהֶם אֶצֶל אֱלוֹ, וַיְבֹא אֶחָד מֵאלוֹ אֶצֶל
הָאֲחֵר, וּמִתְּנָה כָּל אֶחָד מֵהֵן עִם חִבּוֹרוֹ שְׂבָא אֶצְלוֹ מִחִבּוּרָה שְׁנִיָּה
וְאוֹמֵר, אִם שְׁלִי הוּא פֶסַח זֶה, יָדִיךְ מְשׁוּכּוֹת מִשְׁלָךְ וְנִמְנִיתָ עַל
שְׁלִי, וְאִם שְׁלָךְ הוּא, יָדִי מְשׁוּכָה מִפֶּסַח שְׁלִי וְנִמְנִיתִי עַל שְׁלָךְ.
וְנִמְצָא שֶׁלֹּא הַפֶּסֶדִידוֹ כָּלוּם.

יג. חֲמֹשֶׁה שֶׁנִּתְעַרְבוּ עוֹרוֹת פִּסְחִיהֶן, וְנִמְצָאֵת יִבְלֹת בַּעֲזֹר אֶחָד
מֵהֵן כָּלָם יֵצְאוּ לְבֵית הַשְּׂרָפָה; וְאִם נִתְעַרְבוּ קִדֵּם זְרִיקַת דָּמָן,
חֲיִבִּין בַּפֶּסַח שְׁנִי. נִתְעַרְבוּ אַחֵר זְרִיקָה, פְּטוּרִין מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח
שְׁנִי.

יד. שְׂאֵם הֶקְרִיבוּ פֶסַח שְׁנִי, נִמְצָא זֶה שֶׁהֶקְרִיב בְּרֹאשׁוֹן קָרְבָן
כָּשֶׁר מִבֵּיא חֲלִין לַעֲזָרָה; וְאִם נִמְנוּ כָּלָם עַל פֶּסַח אֶחָד, נִמְצָא
נִשְׁחַט שֶׁלֹּא לְמַחִיב, וְזֶה כְּמִי שֶׁנִּשְׁחַט שֶׁלֹּא לְמִנְיָיו; וְאִם הִתְּנָה
כָּל אֶחָד מֵהֵן וְאוֹמֵר, אִם אֵינוּ פֶסַח יִהְיֶה שְׁלָמִים, דָּם הַפֶּסַח
בְּשִׁפְיָכָה וְדָם הַשְּׁלָמִים בְּזְרִיקָה, וְהִנֵּתִנִּין בְּזְרִיקָה לֹא יִתֵּן אוֹתָן
בְּשִׁפְיָכָה לְכַתְּחֻלָּה. לְפִיכֶךָ פְּטוּרִין מִפֶּסַח שְׁנִי.

הַלְבוֹת קָרְבֵן פֶּסַח פָּרָק ד

א. כִּבְר נִתְבָּאֵר בַּהֲלָכוֹת פְּסוּלֵי הַמִּקְדָּשִׁין, שֶׁהַפֶּסַח אֵינוּ נִשְׁחַט
אַלָּא לְשֵׁם פֶּסַח וְלִשֵׁם בַּעֲלָיו, וְאִם שִׁחֻטוֹ בְּמַחֲשַׁבֶּת שְׁנוּי הַשֵּׁם,
פְּסוּל. הַשּׁוֹחֵט אֶת הַפֶּסַח עַל בְּנֵי חִבּוּרָה, וְאוֹמֵר לָהֶם לְאַחֵר
זָמָן, אוֹתוֹ הַפֶּסַח שֶׁשְׁחַטְתִּי עֲלֵיכֶם, שֶׁלֹּא לְשֵׁמוֹ שִׁחֲטָתִיו אִם
הָיָה נֶאֱמָן לָהֶן, סוֹמְכִין עַל דְּבָרָיו; וְאִם לֹא, שׁוֹרֵת הַדִּין שְׂאֵינוּ
נֶאֱמָן, וְהַרְוָצָה לְהַחֲמִיר עַל עֲצָמוֹ, הָרִי זֶה מְשַׁבַּח וַיְבִיא פֶסַח
שְׁנִי.

ב. בָּשֶׂר הַפֶּסַח שֶׁנִּטְמָא, וְנוֹדַע לוֹ קִדֵּם זְרִיקָה אָף עַל פִּי
שֶׁהָאִמּוּרִין טְהוּרִין, לֹא יִזְרַק אֶת הַדָּם: שְׂאִין הַפֶּסַח בָּא אֶלָּא
לְאֲכִילָה. וְאִם זָרַק, לֹא הִרְצָה. וְאִם לֹא נֹדַע לוֹ עַד שֶׁנִּזְרַק הַדָּם,
הִרְצָה שֶׁהִצִּיץ מִרְצָה עַל שִׁגְגַת הַבָּשָׂר שֶׁנִּטְמָא, וְאֵינוּ מִרְצָה
עַל הַזִּדּוּן. נִטְמָאוּ מִקְצַת הָאֲבָרִים שׁוֹרֵף אֶת הַטְּמָאִים, וְאוֹכֵל

את הטהורים. נטמאו האמורים, והבשר קים זורק את הדם, והבשר נאכל לערב.

ג. נטמאו הבעלים אחר שנשחט, לא יזרק את הדם; ואם זרק, לא הרצה. לפיכך חייבין בפסח שני, שאין הציץ מרצה על טמאת הגוף, אלא אם נטמא בטמאת התהום, כמו שבארנו בהלכות ביאת המקדש.

ד. הפסח שיצא מירושלים, או שנטמא בארבעה עשר ישרף מיד; נטמאו הבעלים או מתו או משכו את ידיהם, אפלו נטמאו או מתו קדם זריקת הדם מניחין אותו עד שתעבר צורתו, ואחר כך ישרף. זה הכלל: כל שפסולו בגופו, ישרף מיד; בדם או בבעלים תעבר צורתו, ואחר כך ישרף.

ה. לפיכך אם שחטו אחר שנודע שמשכו הבעלים את ידיהם או מתו, או נטמאו ונדחו לפסח שני הרי זה ישרף מיד.

ו. במה דברים אמורים שישרף אם נטמאו הבעלים, בשננטמאו כל בני חבורה; אבל אם נטמאו מקצתן, זכו טהורים בחלקם שלטמאים. אף על פי שננטמאו מקצתן אחר שהתחילו לאכל, זכו הטהורים שעדין לא התחילו; אבל אם התחילו כלן, ונטמאו מקצתן לא זכו טהורים בחלקן שלטמאים, אלא הטהורים אוכלין חלקם, וחלק הטמאים ישרף. והוא הדין, אם מתו מקצתן.

ז. נטמא שלם או רבו שורפין אותו לפני הבירה בפני הכל, כדי לבישן עד שיזהרו בו. ושורפין אותו מעצי המערכה, כדי שלא יחשדו אותן ויאמרו, מעצי המערכה גנבו; לפיכך אם שרפוהו בקנים ובקש, ורצו לשרף משלעצמן שורפין. נטמא מעוטו, וכן הנותר שורפין אותו בחצרותיהן מעצי עצמן, אבל לא מעצי המערכה: שלא ישאירו מהן אצלם, וימעלו בהן.

ח. המפריש נקבה לפסחו, או זכר בן שתי שנים ירעה עד שיפל בו מום וימכר, ויביא בדמיו פסח; ואם לא נפל בה מום עד שהקריב פסחו, יביא בדמים שלמים. הפריש פסחו ומת לא יביאנו בנו אחריו לשם הפסח, אלא לשם שלמים; ואם היה ממנה עם אביו עליו, יביאנו לשם פסח.

ט. במה דברים אמורים, בשמת אביו אחר חצות ארבעה עשר; אבל אם מת אביו קדם חצות הרי זה נדחה לפסח שני מפני שהוא אונן כמו שיתבאר, ויביא פסח זה בשני.

י. מי שאבד פסחו, ומצאו אחר שהפריש פסח אחר, והרי שניהן עומדין יקריב איזה מהן שירצה לשם פסח, והשני יקרב שלמים; מצאו אחר ששחט פסחו, הרי זה יקרב שלמים. וכן אם המיר בזה הנמצא אחר שחיטה, הרי תמורה זו תקרב שלמים.

יא. אבל אם מצאו קדם שחיטת זה שהפריש, הואיל וזה הנמצא ראוי להקריבו פסח וראוי להקריבו שלמים כמו שבארנו, אם המיר בזה הנמצא, בין קדם שחיטת המפרש תחתיו בין אחר שחיטה אין תמורתו קרבה; אלא תרעה עד שיפל בה מום, ויביא בדמיה שלמים.

יב. פסח שעברה שנתו, ושלמים הבאים מחמת הפסח הרי הם

בְּשִׁלְמִים לְכָל דָּבָר : טְעוּנִין סְמִיכָה וּנְסָכִים, וּתְנוּפֶת חֲזָה וְשׁוֹק
מָה שְׁאִין בֶּן בִּפְסָח.

יג. פֶּסַח שְׁנֵתֶּעָרַב בְּשִׁלְמִים, יִקְרְבוּ כָּלֶן שְׁלָמִים ; נִתְעָרַב בְּזִבְחִים
אַחֲרִים יִרְעוּ עַד שְׁיִפֹּל בָּהֶן מוֹם, וַיָּבִיֵא בְדָמֵי הַיָּפָה שְׁבֵהֶן מִמִּין
זֶה, וּבְדָמֵי הַיָּפָה שְׁבֵהֶן שְׁלָמִים, וַיִּפְסִיד הַמּוֹתֵר מִבֵּיתוֹ כְּמוֹ
שֶׁבְּאַרְנוֹ בִּפְסוּלֵי הַמִּקְדָּשִׁין.

יד. נִתְעָרַב בְּבִכּוּרוֹת יִרְעוּ הַכֹּל עַד שְׁיִפֹּל בָּהֶן מוֹם, וַיֹּאכְלוּ
כְּבִכּוֹר בְּעַל מוֹם. וַיָּבִיֵא בַּהֶמָּה שֶׁהִיא יָפָה כִּיָּפָה שְׁבֵתֶּעָרְכֶּת,
וַיֹּאמֶר, כָּל מָקוֹם שֶׁהוּא הַפֶּסַח, תָּחֹל קִדְּשָׁתוֹ עַל זֶה ; וַיִּקְרִיבָנָה
שְׁלָמִים.

טו. הַפָּרִישׁ פֶּסַחוֹ עַד שֶׁלֹּא נִתְגַּיֵּר, וְנִתְגַּיֵּר, עַד שֶׁלֹּא נִשְׁתַּחֲרַר,
וְנִשְׁתַּחֲרַר, עַד שֶׁלֹּא הִבִּיא שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת, וַהֲבִיא הָרִי זֶה מִקְרִיבוֹ
לְשֵׁם פֶּסַח : שְׁאִין בְּעָלֵי חַיִּים נִדְחִין, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ בִּפְסוּלֵי
הַמִּקְדָּשִׁין.

טז. הַמִּפְרִישׁ מַעוֹת לִפְסָחוֹ, וְהוֹתִירוֹ הַמּוֹתֵר יָבֹוא שְׁלָמִים.
הַמִּמָּנָה אַחֲרִים עַל פֶּסַחוֹ וְעַל חֲגִיגָתוֹ הָרִי הַמַּעוֹת שִׁיקָח מֵהֶן
בְּחֻלְקָם, חֲלִין : אֵף עַל פִּי שֶׁזֶה הַפָּרִישׁ טָלָה לִפְסָחוֹ, וְזֶה הַפָּרִישׁ
מַעוֹת לִפְסָחוֹ, וְלָקַח מִמֶּנּוּ הַמַּעוֹת, וּמָנָהוּ עַל פֶּסַחוֹ הָרִי הַמַּעוֹת
חֲלִין, שֶׁעַל מִנֵּת כֶּן הִקְדִּישׁוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פִּסְחִיהֶן וְאֶת חֲגִיגָתָן
וְאֶת מַעוֹת פִּסְחִיהֶן וְחֲגִיגָתָן.

יז. עֲצִים שֶׁלְצִלַּת הַפֶּסַח, כִּפְסָח ; וְכֵן מִצָּה וּמְרֹר : הוֹאִיל וְהֵן
מִכְשִׁירֵי הַפֶּסַח, הָרִי הֵן כִּפְסָח. וְאִם לָקַח מִמַּעוֹת הַפֶּסַח מִמִּי
שֶׁמָּנָה אוֹתָן עִמּוֹ, כְּדִי לְמַנּוֹתָן עִמּוֹ בַּמִּצָּה וּמְרֹר, אוֹ לִהְיוֹת לוֹ
חֵלֶק בְּעֲצִים שֶׁצוּלָה בָּהֶן הָרִי הַמַּעוֹת חֲלִין.

הַלְבוֹת קָרְבֵּן פֶּסַח פָּרָק ה

א. מִי שֶׁהָיָה טָמֵא בְּשַׁעַת שְׁחִיטַת הַפֶּסַח, שְׁאִין שׁוֹחֲטִין עָלָיו,
אוֹ שֶׁהָיָה בְּדֶרֶךְ רְחוּקָה, אוֹ נֶאֱנָס בְּאַנֶּס אַחֵר, אוֹ שֶׁשָּׁגַג, וְלֹא
הִקְרִיב בְּרֹאשׁוֹן הָרִי זֶה שׁוֹחֲט פֶּסַח בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר שְׁלַחֲדָשׁ
הַשָּׁנִי בֵּין הָעֲרָבִים. וְשְׁחִיטַת פֶּסַח זֶה מַצּוֹת עֲשֵׂה בִּפְנֵי עֲצָמָה,
וְדוּחָה אֶת הַשֶּׁבֶת, שְׁאִין הַשָּׁנִי תִּשְׁלּוּמִין לְרֹאשׁוֹן, אֲלֹא רִגְלֵי
בִּפְנֵי עֲצָמוֹ ; לְפִיכָךְ חִיבִין עָלָיו כֶּרֶת.

ב. כִּי־צַד : מִי שֶׁשָּׁגַג אוֹ נֶאֱנָס וְלֹא הִקְרִיב בְּרֹאשׁוֹן אִם הִזִּיד וְלֹא
הִקְרִיב בִּשְׁנֵי, חֵיב כֶּרֶת ; וְאִם שָׁגַג אוֹ נֶאֱנָס אֵף בִּשְׁנֵי, פְּטוֹר.
הִזִּיד וְלֹא הִקְרִיב בְּרֹאשׁוֹן, הָרִי זֶה מִקְרִיב בִּשְׁנֵי ; וְאִם לֹא הִקְרִיב
בִּשְׁנֵי אֵף עַל פִּי שֶׁשָּׁגַג, הָרִי זֶה חֵיב כֶּרֶת, שֶׁהָרִי לֹא הִקְרִיב קָרְבֵּן
ה' בְּמוֹעֶדוֹ, וְהָיָה מִזִּיד.

ג. אֲבָל מִי שֶׁהָיָה טָמֵא אוֹ בְּדֶרֶךְ רְחוּקָה, וְלֹא עָשָׂה אֶת הָרֹאשׁוֹן
אֵף עַל פִּי שֶׁהִזִּיד בִּשְׁנֵי, אֵינוֹ חֵיב כֶּרֶת, שֶׁכֹּכֶר נִפְטָר בִּפְסָח
רֹאשׁוֹן, מִן הַכֶּרֶת. וּמִי שֶׁהָיָה בְּדֶרֶךְ רְחוּקָה, וְשִׁחֲטוֹ וְזָרְקוֹ עָלָיו
אֶת הָדָם אֵף עַל פִּי שֶׁבֹּא לְעָרֹב לֹא הִרְצָה, וְחֵיב בִּפְסָח שָׁנִי.

ד. טָמֵא שֶׁיָּכוֹל לְטַהֵר בִּפְסָח רֹאשׁוֹן, שֶׁלֹּא טָבֵל אֲלֵא יֵשֵׁב
בְּטֻמְאָתוֹ עַד שֶׁעָבַר זְמַן הַקָּרְבֵּן, וְכֵן הָעֶרֶל, שֶׁלֹּא מָל עַד שֶׁעָבַר

זמן הקרבן הרי זה מזיד בראשון; לפיכך אם לא עשה את השני, אפלו בשגגה חייב כרת.

ה. כשם שמילת עצמו מעכבת אותו מלעשות פסח כך מילת בניו הקטנים ומילת כל עבדיו בין גדולים בין קטנים מעכבת אותו, שנאמר "המול לו כל-זכר ואז יקרב לעשתו" (שמות יב, מח); ואם שחט קדם שימול אותם, הפסח פסול.

ו. וכן טבילת אמהותיו לשם עבדות מעכבת אותו; ודבר זה, מפני הקבלה שהטבילה לשפחות כמילה לעבדים. הקטן, אין מילת עבדיו וטבילת שפחותיו מעכבת אותו מלהמנות על הפסח שנאמר "וכל-עבד איש" (שמות יב, מד), להוציא את הקטן.

ז. גר שנתגיר בין פסח ראשון לפסח שני, וכן קטן שהגדיל בין שני פסחים חייבין לעשות פסח שני; ואם שחטו עליו בראשון, פטור.

ח. נשים שנדחו לשני בין מפני האנס והשגגה, בין מפני הטמאה ודרך רחוקה הרי פסח שני להם רשות: רצו, שוחטין; רצו, אין שוחטין. לפיכך אין שוחטין עליהן בפני עצמן בשבת, בפסח שני; אבל אם היתה האשה אחת מבני חבורה, מתר.

ט. איזו היא דרך רחוקה, חמשה עשר מיל חוץ לחומת ירושלים. מי שהיה בינו ובין ירושלים יום ארבעה עשר עם עלית השמש, חמשה עשר מיל או יתר הרי זה בדרך רחוקה; היה בינו ובינה פחות מזה אינו בדרך רחוקה, מפני שיכול להגיע לירושלים אחר חצות כשיהלך ברגליו בנחת.

י. הלך ולא הגיע, מפני שעכבוהו הבהמות בדרך, או שהיה בירושלים, והיה חולה ברגליו ולא הגיע לעזרה עד שעבר זמן הקרבן הרי זה אנוס, ואינו בדרך רחוקה.

יא. מי שהיה חבוש חוץ לחומת ירושלים, והבטיחוהו לצאת לערב שוחטין עליו, וכשיצא לערב יאכל. במה דברים אמורים, בשהיה חבוש ביד ישראל; אבל אם היה חבוש ביד גויים, אין שוחטין עליו עד שיצא. ואם שחטו עליו, ויצא הרי זה אוכל; ואם לא יצא פטור מלעשות פסח שני, שהרי נשחט עליו.

יב. וכן האונן והחולה והזקן שאינן יכולין לאכל, ששחטו עליהן ואחר שנזרק הדם נטמאו במת, והרי אינן יכולין לאכל הרי אלו פטורין מלעשות פסח שני.